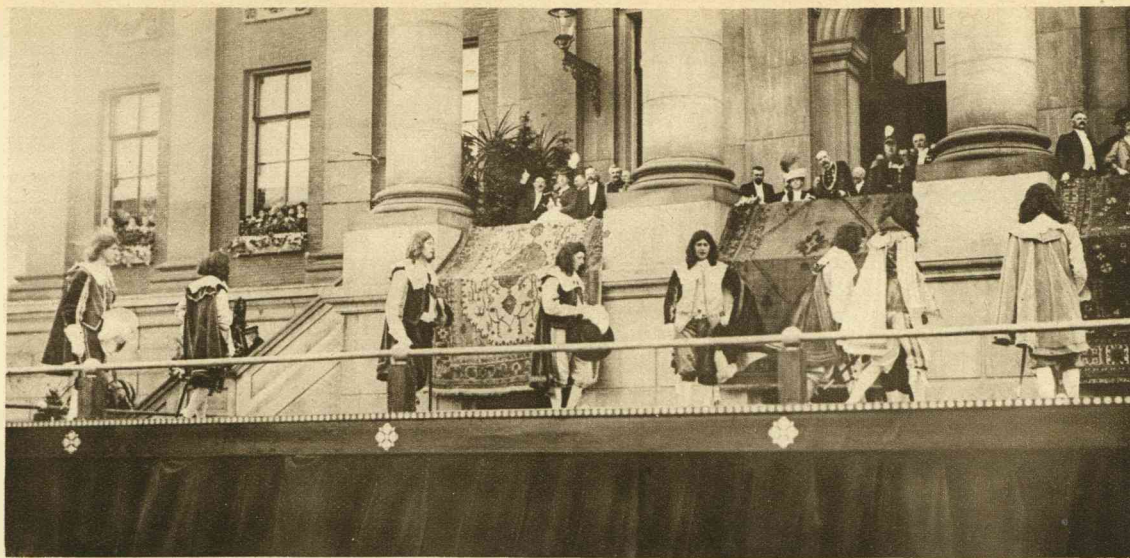

TE LAAT

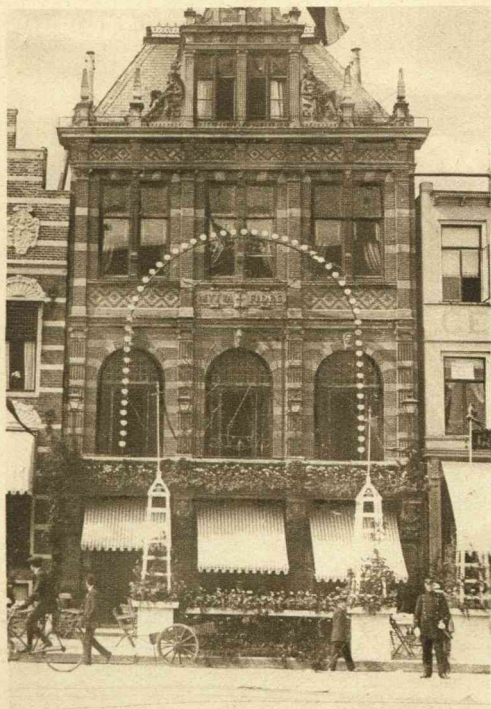

Nog een paar minuten en dan... Arthur Karelsen slaakte een zucht van blijde verwachting. Nog eenige oogenblikken en Nellie, zijn lieve, mooie Nellie zou in zijn armen rusten en duizenden vragen doen over zijn spoedige en onverwachte wederkomst in het vaderland en hem natuurlijk tevens zachte verwijten maken over zijn stilzwijgen gedurende zijn afwezigheid, wat haar zoo onbegrijpelijk had toegeschenen en zooveel verdriet had gedaan. De huisknecht had de kamer verlaten om juffrouw Sprenger

DE FEESTEN TE GRONINGEN.

H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Hendrik bezichtigen vanaf het balkon van het stadhuis de maskerade.

De studentensociëteit „Mutua Fides” feestelijk versierd.

te melden, dat er een heer was die verzocht had haar te spreken en die beleefd doch beslist geweigerd had zijn naam te zeggen; en de door de zon gebruide bezoeker verheugde zich reeds over het gezicht dat het met ongeduld verbeide meisje zetten zou, als ze hem zag.

Ze bleef lang weg; enfin, het was toch ook wel prettig eens even alleen te zijn in deze kamer met haar welbekende meubelen, de schilderijen aan den wand, de bloemen in de vazen, die hem alle spraken van Nel, zijn veelbeminde Nel.

En zie, daar was een portret van haar, dat hij nog nimmer gezien had, een portret dat eerst kort geleden scheen gemaakt te zijn.

Arthur boog het zwartgelokte hoofd over de in een breede vergulde lijst gevatte fotografie en drukte een kus op de lachende lippen van het bekoorlijke meisjesbeeld. Een nevel kwam hem voor de oogen; tranen van geluk verduisterden zijn blik.

Ze was het zoo sprekend, dit meisje, zijn meisje, in haar witte japon, met haar bruine oogen en donkere, mooi gewelfde wenkbrauwen; de lippen half geopend en in het ceintuur een paar donkere rozen. Wat had hij haar zóó dikwijls gezien!

De deur achter hem werd geopend, Arthur keerde zich snel om, doch het was niet het meisje dat hij verwachtte, maar een kleine jongen, in een donker fluweel pakje met kanten kraag, die de kamer binnentrad.

„Dag, mijnheer, hoe maakt u het,” zei de kleine, op beleefden maar kinderlijk aarzelen den toon.

„Dag, beste jongen! Hoe heet je?”

„Teddy! O, kijkt u naar mijn tante Nellie? Is ze niet mooi?”

Arthur voelde zich dadelijk door die woorden tot den kleinen snuiter agetrokken. Hij had vroeger meermalen gehoord van Nellie's kleine neefje en boog zich nu tot het kind over om een kus te drukken op het naar hem opgeheven gelaat.

„Het portret is heel mooi,” antwoordde hij, „en toch niet half zoo mooi als

De Groningsche vischvrouwen die H.M. een typisch-tritioneele hulde brachten. H.M. moest n.l. onder een feestelijk versierden hoepel doorgaan.

Een prachtige fontein, die des avonds was verlicht, verhief zich op de Vischmarkt.

weet-u! En dan mag ik meerijden als haar page en bloemen strooien. Vind-u dat niet leuk?”

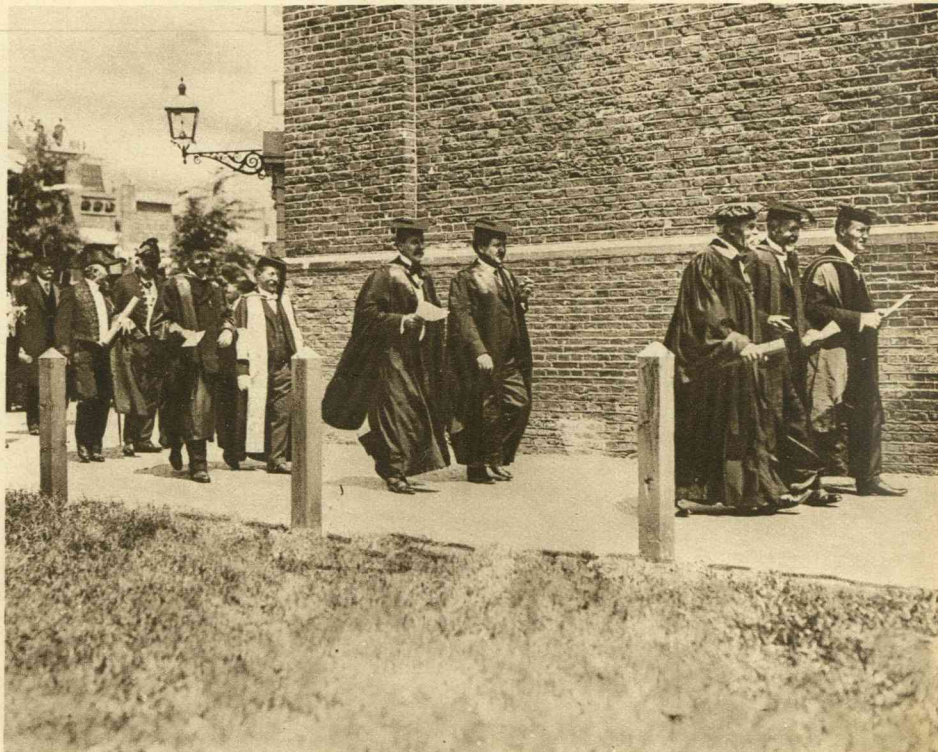
„Nel, o Nellie!” snikte de jongeman.

Het meisje dat hij zoo trouw en teeder beminde, had niet een enkel jaar op hem kunnen wachten!

Een oogenblik later stond Arthur buiten, de frische lucht verkoelde zijn verhit voorhoofd. Hij had nog slechts één wensch: weg, weg hiervandaan, opdat hij niet ontmoeten zou het meisje, waarnaar zijn hart zoo verlangd had. Weg, opdat hij niet verplicht zou zijn tot een vormelijken handdruk, waar hij zooveel meer verwacht had. Te laat!

Een groep buitenlandsche professoren op weg van het Stadhuis naar de Academie.

De nieuw-benoemde eere-doctoren verlaten de Nieuwe Kerk.